

AZ ILLÓ SZIGORÚSÁG ZSOLTÁRA

Itt kérem, ne tessék hangoskodni,
itt tessék sutyorogni,
itt tessék néma csöndben szemlélődni,
itt kérem, a gyerek legyen jólnevelt,
odaengedjük, Uram, hozzád,
a kisdedeket, de csak a jólfésülteket,
a kitűnő tanulókat,
a mise után cukrászdázókat,
akik nincsenek pótvizsgára utasítva,
akik nem húzgálják a mások haját,
akik nem ragasztanak rágót a padra,
sem a suliban, sem a templomban,
akik illedelmesen unatkoznak,
akik csak fejben adnak csúfnevet
a misén üldögélőknek.
Ez kérem, egy komoly hely,
tessék nem összeprüszkölni
a Jordán vizével, mikor alámerítkezés
után fel tetszik bukni belőle,
tessék halkán szidni a farizeusokat,
mert még meghallják, s jaj nekünk,
ne tessék vizet borrá változtatni,
így is eleget iszik már ez a potyázó népség,
ne tessék rosszéletű nőknek
folyton megbocsátani,
mert ideszoknak az úriemberek közé,
és az elegyedés nem szül jó vért,
nem véletlenül vannak kerülethatárral
elválasztva egymástól a társadalmi rétegek.
Olyan ez, mint a zserbó,
a lekvár benne nem tészta,
a tészta nem lekvár, se nem dió.
Mindenki különüljön el, fő a rendezettség,

a komolyság, az ünneplőbe öltözés,
beöltöztetjük a lelkünket
és főleg az arcizmainkat,
mintha mindenki fogásztól jönne,
és kapott volna zsibbasztó injekciót.
Bezsibbasztott minket az élet,
tudnék mesélni, Uram,
az biza nem fáklyásmenet,
a kereszten is tessék diszkréten vérezni,
nem összecöpögtetni mindent,
mert most súroltunk fel,
most vakartuk ki a gyertyafoltokat,
most mostuk ki a textíliákat,
mi munka van ebben, Uram,
ha tudnád, mi fáradság!
Ezért nem vigyorgunk mi,
nem örömködünk össze meg vissza,
remélem, a mennyben is rend lesz,
nem táncikálás meg duhaj zenebona,
remélem, lesz kötelező énekrend,
én nem tudom, a falak is úgy
tele vannak itten tetoválva,
piros, kék, sárga, zöld, arany,
csiricsáre színekkel,
lehetne diszkrétebb, méltóságosabb.
Ugye, Uram, nem te csiklandozod
az orrcimpámat pitypangpihékkel?
Ugye rávillantod tekinteted
rosszallóan a ministránsokra,
ha vihogva oldalba
könyöklük egymást?
Ugye, nem hagyod,
hogya tavaszi bolondság
elszedje a kevés megmaradt eszemet?
Uram, ne kezd már megint, ne akard,
hogya kacagva pörögni kezdjek
itt a te szent templomod
kellős közepén, akár a bűgocsiga,

ne akard, hogy hanyatt essek a padlón,
és bámuljam, miként kavarg felettem
a boltozat aranyozása meg a fény...
Uram, ne rúgass be kegyelmeddel engem,
ne kelljen szégyenkezniem utólag.
Uram, még szerencse, hogy egyedül
vagyok az egész épületben,
pontosabban kettesben veled,
maradjon ez a mi kis titkunk.